

ovšem ohledně bytů stala se výjimka potud, že zůstávají byty v zákoně (odst. 2) uvedené i po 1. lednu 1933 pod ochranou nájemníků. Z toho vyplývá, že podle úmyslu zákonodárce zůstaly jiné místnosti než byty a samostatné provozovny, jež nelze podřaditi pod žádné z ustanovení § 4 zák. čís. 210/1931 — zejména i také místnosti najaté pro státní školu, jako v tomto případě — i po 1. lednu 1933 pod záštitou zákona podle všeobecných ustanovení §§ 1, 4 a 30 zákona čís. 44/1928, ježto pro takové místnosti zákon čís. 210 z roku 1931 neustanovil odchylky. Jest tudíž názor odvolacího soudu, že se vztahuje na vypovídané místnosti ustanovení čl. I § 4 (1) čís. 2 zák. čís. 210/1931 sb. z. a n. mylný. Prvý soud sice uvedl, že se nemusil obíratí námitkou opožděnosti výpovědi, ale ve skutečnosti se jí zabýval a vyslovil, že námitka ta je bezdůvodná. Ale touto námitkou nebude se třeba již zabývatí, ana stačí námitka první, že místnosti jsou pod ochranou zákona. Důvod, pro který zrušil odvolací soud rozsudek prvního soudu, neobstojí a bylo se proto usnésti jak svrchu uvedeno.

Čís. 13043.

Vylučovací žaloba postupníka proti exekuci postupitelova věřitele není vyloučena tím, že postupník přihlásil nárok z postupu k rozvrhu peněz složených postoupeným dlužníkem na soudě a že rozvrhové řízení není dosud skončeno.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, R I 1109/33.)

Žalovaný Antonín B. zabavil exekučně pohledávku, kterou měl jeho dlužník Josef B. za Bohuslavem H-em. Bohuslav H. složil dluh na soudě. Na tuto pohledávku vznesl však nárok i Adolf Z., kterýžto nárok zabavil a dal si přikázati k vybrání žalobce. Žalobu o nepřipustnost exekuce procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje právomoci, ve věci dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: První soud pohlíží správně na žalobu jako na žalobu vylučovací podle § 37 ex. ř. Správně také uvádí, že již v zákonu (§ 37 ex. ř.) je uveden právní poměr, o který jde, jakož i právní zájem, nesprávně však dospívá k závěru a názoru, že žalobce nemá právní zájem na tom, by rozsudkem byla nepřipustnost exekuce vyslovena, maje za to, že v době, kdy není rozvrhové usnesení vydáno, nelze žalovati, poněvadž prý není vyloučeno, že věc bude vyřízena rozvrhovým usnesením. § 37 ex. ř. ustanovuje, že proti exekuci může i třetí osoba vznéstí odpor, tvrdí-li na zabavené věci takové právo, které činí vedení exekuce na tuto věc nepřipustným. Odpor jest uplatňovati žalobou. Že takovou věcí je i pohledávka, o tom není v judikatuře pochybností. Byla-li tudíž zabavena dlužníková pohledávka za poddlužníkem, nemůže postupník uplatniti nijak jinak své právo na pohledávku proti vymáhajícímu věřiteli, jež nechce exekuci zrušiti, než žalobou podle § 37 ex. ř. Na tomto stavu nic se nezmění tím, že poddlužník dlužnou částku složil podle § 307 ex. ř. k soudu a má proto soud složené peníze podle zásad exekučního

řádu rozvrhnouti. Žalovaný zabavil exekučně pohledávku, kterou měl jeho dlužník Josef B. za Bohuslavem H-ou. Bohuslav H. složil svůj dluh k soudu, poněvadž byla prý zabavena několika věřiteli. Na pohledávku vznesl však nárok i Adolf Z., který tvrdil, že mu byla již dříve, 21. ledna 1925, Josefem B-em postoupena. Žalovaný tento nárok Adolfa Z-a při rozvrhovém roku neuznal. Nárok postupníka je závislý na tom, by byla zjištěna sporná otázka postupu, jenž prý předcházela zabavení. Tuto spornou otázku nemůže soud rozhodovati v řízení rozvrhovém ve prospěch postupníkův, a to ani tehdy, kdyby byl postup listinou osvědčen (§ 210 ex. ř.), neboť sporná otázka může býti řešena jen sporem. Také nemůže soud v řízení rozvrhovém, jež jest provésti podle předpisů exekučního řádu, určovati procesní role, neboť procesní role je určena ustanovením § 37 ex. ř. Z toho však vyplývá, že je lhostejno, že v době podání žaloby i v době vydání rozsudku nebylo ještě vydáno rozvrhové usnesení, neboť v rozvrhovém usnesení nebylo by bývalo možné přes odpor vymáhajícího věřitele přikázati pohledávku postupníku. Jedině možná cesta k uplatnění nároku postupníka jest tudíž žaloba podle § 37 ex. ř. Nelze proto žalobci upříti právní zájem na tom, by bylo určeno, že jeho právo činí vedení exekuce na pohledávku Josefa B-a nepřipustným, neboť právní zájem zákon předpokládá. Jde-li však o žalobu podle § 37 ex. ř., kterou žalobce podává na Adolfa Z-a, jako věřitel, jenž jeho nárok zabavil, jsou podmínky této žaloby jako žaloby určovací splněny v předpisu zákona (§ 37 ex. ř.) a, ano je nesporné, že exekuce není ještě skončena, poněvadž peníze nebyly dosud vydány, netřeba, ba ani nelze zkoumati, zda jsou tu podmínky žaloby určovací podle § 228 c. ř. s. Poněvadž první soud, vycházeje z mylného právního názoru, žalobu zamítl, pouze pro nedostatek (prý) právního zájmu, věcně se však žalobním nárokem vůbec nezabýval, nadhodiv jen, avšak nerozřešiv námitku, že Adolf Z. postoupil prý pohledávku před exekučním základem žalobcovým okresní hospodářské záložně v B., bylo k odvolání rozsudek prvního soudu dle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudci, by ve sporu dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody :

Stěžovatel nenapadá správný názor nižších soudů, že se žalobou, o niž tu jde, uplatňují námitky ve smyslu § 37 ex. ř. Předmětem takové žaloby jest určení, že exekuce vedená na majetkový předmět je nepřipustná, a jest k ní oprávněna třetí osoba, jsou-li tu předpoklady § 37 ex. ř. t. j. právo bránící výkonu exekuce a ohrožení jeho povolenou exekucí (srovnej rozh. čís. 7561 sb. n. s.). Důsledkem toho není k ní třeba zvláště osvědčovati právní zájem, jak jest tomu při žalobě určovací ve smyslu § 228 c. ř. s., poněvadž zájem ten předpokládá již § 37 ex. ř. sám (srovnej rozh. čís. 6486 sb. n. s.). Není proto třeba se obíratí vývody rekursu, jimiž se jen doličuje, že žalobce vystupující jménem svého dlužníka podle § 308 ex. ř., nemá právní zájem na okamžitém určení nároku na pohledávku exekucí stíženou, poněvadž dlužníku dosud nehrozí nebezpečí. Otázka aktivní a pasivní legitimace jest roz-

řešena ustanovením § 37 ex. ř., a jest pro tento spor úplně bez významu, jak tato otázka bude rozřešena při rozvrhu pohledávky složené podle § 307 ex. ř. na soudě. Nedovodil tedy stěžovatel, že právní názor napa- deného usnesení je nesprávný, a nemohl proto rekurs míti úspěch.

Čís. 13044.

Uplatnil-li kupitel koní vady a dal-li koně prodávateli k dispozici, navrhuje zrušení kupní smlouvy, byl povinen postarati se o mezitímní opatrování a uschování, jakož i o výživu koní tak, aby neutrpěli újmy na zdraví. Poslal-li kupitel bez svolení prodávatele koně (klisny), ač věděl, že jsou jezdecké, do hřebčince, aby byly zabřeznuty, porušil nejen prohlášení, že dává koně prodávateli k dispozici, nýbrž dal tím nepochybně na jevo, že s nimi chce nakládati jako s vlastními, čímž se mlčky vzdal nároku na zrušení kupní smlouvy.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1933, Rv I 490/32.)

* Žalobce koupil od žalovaného pár koní, klisen. Ježto se koně nehodili k tahu a k hospodářství, domáhal se žalobce na žalovaném zrušení kupní smlouvy a vrácení kupní ceny. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolacímu důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nelze upřítí oprávnění. Uplatnil-li kupitel dobytka žalobou nárok ze správy pro vady dobytka, jakž se stalo v souzeném případě, a dal-li dobytče, jako v tomto případě, žalovanému k dispozici, navrhuje zrušení kupní smlouvy, byl povinen starati se o mezitímní opatrování a uschování dobytčete, jakož i o jeho výživu tak, by dobytče neutrpělo újmy na zdraví. Prodávatele jest považovati od té doby za schovatele dobytčete (§ 957 obč. zák.) a jako takovému nepřísluší mu k dobytčeti ani vlastnictví ani držba ani právo užívání, jest pouhým detentorem s povinností svěřené mu dobytče zabezpečiti před škodou (§ 958 obč. zák.) a jest zejména povinen po skončení rozepře vrátiti dobytče prodávateli v tom stavu, v jakém je převzal (§ 961 obč. zák.). Za rozepře o správu nesmí kupitel, jenž dal prodávateli dobytče k dispozici, jím svobodně nakládati, neboť by byl zavázán k náhradě škody tím na dobytčeti vzniklé a mohlo by po případě takovéto nedovolené nakládání s dobytčetem po seznání vady býti považováno (§ 863 obč. zák.) za vzdání se nároku na zrušení kupní smlouvy. Tak tomu bude zejména, prodá-li kupitel po vytknutí vady dobytče třetí osobě (rozh. 2467, 2399 sb. n. s.). O takovou neoprávněnou disposici jde i v souzeném případě. Žalobce po oznámení vady koupených klisen, po výtce, že se koně k tahu a hospodářství nehodí, ač je k tomu účelu koupil, a po zahájení sporu o zrušení kupní smlouvy právě pro tuto vadu, ač již věděl, že koně jsou koně jezdeckí a že žalovaný je měl jako takové, poslal klisny,